

ПЯТЪКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ОДНА III	ОСНОВАТЕЛИ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ	Одобренъ и препоръченъ отъ Министер. на Народ. Промышленн. съ окр. № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Год. абонаментъ 60 лв., полугод 30 лв. Адр. на редакцията ул. Априловъ, 18 София. Брой 2 лева	РЕДАКТИРАТЪ: КАЛИНА МАЛИНА ПИЛИГРИМЪ	БРОЙ 10
--------------------	--	---	--	-------------------

Ботьо Савовъ

Писмо отъ Сахара

ИЗВОРЪТЪ НА МАЙМУНИТЪ

Лекиятъ автомобилъ напустна града Алжиръ. Вървѣхме край залива на Типаца, който преди два дена заблязахъ отъ височината Бузарей. Отъ далечъ въ моравата сѣнка тогава този заливъ ми се видѣ като приказка отъ Хиляда и една нощъ.

— Тате, искамъ да видя Водопада на маймунитъ, — помоли осемгодишниятъ синъ на Браимъ Бенъ Абдиръ.

Бащата се усмихна и попита детето: — Азъ съмъ чувалъ, Зегхиръ, че това мѣсто наричатъ Изворъ на маймунитъ. Защо тагава ти го наричашъ Водопадъ на маймунитъ?

— Господинъ Шение, нашиятъ учителъ, ни разказа, че тамъ маймунитъ били толкова много, че когато слизали отъ клонетъ на дърветата върху покрива на ханчето и отъ тамъ на земята, на посетителя се струвало, че това е водопадъ отъ маймуни.

— Али, — каза Браимъ Бенъ Абдиръ на слугата си, — карай къмъ Водопада на маймунитъ.

Минаваме презъ лозята на Бланда! Тукъ подъ африканското слънце гроздето става сладко като медъ. По портокаловитъ дървеса висятъ златни плодове Мирисъ на портокали изпълва свѣтлитъ простори. Презъ множество извивки на нашия пътъ, ние намѣрихме пътъ покрай морето. Отдѣсна страна ни милватъ сини води, отлѣва страна се издигатъ височинитъ на малкия Атласъ. Буйна растителностъ покрива тия склонове. Това е дива природа на маслинитъ, хинапа, фастъцитъ и смокинитъ. Малкиятъ Зегхиръ напразно наднича изъ тѣзи пропасти, пълни съ дива зеленина. Тамъ вижда само да се плзгата и свѣтятъ златнитъ мрежи на пѣнеститъ потоци.

Изведнѣжъ въ една зелена гънка на планината се яви предъ погледа ни едно скромно ханче.

— Водопада на маймунитъ! — извика малкиятъ Зегхиръ.

Но напразно неговитъ изжаднѣ-

Бълхичкитъ ни пощадете!

О вий, урангутани грозни, сърдити рошловци нервозни, по-милостиви днесъ бждете, бълхичкитъ ни пощадете!

Каквито ми сж тѣ скокливи, да ми останатъ още живи, ще скокнатъ върху тия, дето се люшкатъ, люшкатъ на вжжете

ли очи търсѣха по клоноветъ на дърветата, които висѣха надъ самия покривъ, напразно търсѣха въ буйнитъ гори задъ ханчето. Когато слѣзохме отъ колата, и арабинътъ отъ ханчето ни се кланѣше съ своята бѣла чалма, предъ насъ изкочи петнадесетгодишното арабче съ тъмнокафяво лице, съ кошница въ ржката. То се усмихваше на малкия Зегхиръ, като му предлагаше единъ пакетъ фастъци за маймунитъ.

— А маймунитъ? — попита Зегхиръ. Жбитъ на малкия продавачъ блѣснаха отъ радостъ.

— Сега ще дойдатъ всички! Нали не сж опасни маймунитъ? Малкиятъ продавачъ предложи на всички пакетъ съ фастъци. После се из-

прави срещу ханчето и гората задъ него и нададе продължителенъ вѣкъ. Ехото на гласа му изпълни дивата околностъ. На покрива се подаде сива муцуна на една кафява маймуна. Тя бѣше стареятъ, водачъ на маймунитъ. Изгледа ни добре, обърна се и каза по маймунски нѣщо назадъ къмъ гората. Изведнѣжъ по клонетъ се запускаха десетки, стотици ржце. Десетки, стотици маймуни се спущаха като порой по клонетъ, по покрива. Падаха като водопадъ предъ ханчето, викаха, почесваха се по рамената, гъмжаха около насъ, очакваха плячка отъ посетителитъ. Майкитъ съ набръчкани лица като истински стари жени, държаха или притискаха съ ржка къмъ гър-

дитъ си своитъ малки деца. Малкитъ ни гледаха уплашени съ наклонени къмъ муцуната очи, като се държаха плътно, съ четири ржце за майкитъ си. Браимъ Бенъ Абдиръ имъ изсипваше цѣли пакети съ фастъци. Слугата Али ги залѣгваше отблизо, докато една маймунка се метна на рамото му и му заграби всички фастъци съ пакета. Малкиятъ Зегхиръ съ отворена уста отъ радостъ, следъ като видѣ, че нѣма никаква опасностъ, се спусна, за да си вземе едно малко маймунче. Но майкитъ имъ бързо се катерѣха по клонетъ и пакъ се връщаха назадъ. Слугата Али се приструваше, че гони маймунката, която бѣше му отнела всички фастъци. А тя, щомъ заблѣза, че той се извърна надругде, качи се на автомобила, натисна копчето на електрическата свирка и бързо избѣга следъ нададената тревога....

Когато арабчето съ кошницата забляза, колко се щѣше на Зегхиръ да погали едно отъ малкитъ маймунчета, изнесе отъ ханчето скришомъ мрежа отъ вжжа. Хвърли я незабелязано и улови една маймуни съ малкото й. Маймунчето подаде на Зегхиръ, който избѣга съ него на автомобила, а голѣмата маймуна пушна на свобода. Презъ това време когато Зегхиръ се радваше на маймунчето и го хранеше съ фастъци, майка му стоеше до прозореца на автомобила и протягаше съ тихи молби своитъ кафяви ржце. Всички други маймуни избѣгаха по покрива и дърветата, като наблюдаваха случката тревожно.

— Детето си ли искашъ? — попита Зегхиръ маймунката.

— Ми! — отговори тя тжжно.

— Земи си го, азъ нѣма нищо лошо да му направя.

Зегхиръ подаде маймунчето на майката. Тя го сграбчи съ радостъ, както нашитъ майки децата си. Метна се съ него на единъ клонъ. И всички маймуни заскачаха съ радости викове къмъ гората.

Зегхиръ гледаше още щастливъ, че можа да прегърна едно маймунче.

Косъ Дългоносъ и Фроса Дългокоса

Весела повестъ за деца

Отъ КАЛИНА МАЛИНА

Илюстриралъ Асенъ Поповъ

И безъ да се обади на татко си тя седна на гърба на Мица и напустна горската кжца.

IX

Царскиятъ празникъ въ мравунека, принцеса Вирондила и срѣщата на Мижлинъ съ нейния двойникъ — Фроса Дългокоса

Зората завари Мижлинъ дълбоко заспалъ на пода предъ леглото, дето само преди единъ денъ сладко почиваше неговия любимъ господаръ. Слънчеви лжчи нахлуха презъ прозореца и заиграха съ брадичката на джуджето. Едно краче погали ушенцето му, и Мижлинъ чу като на сънь:

— Съмна се, малко човѣче, събуди се, моля те, отведи ме въ двореца на моята царица Миррилла. Днесъ тамъ ще има голѣмъ празникъ. Ще дойде на гости принцеса Вирондила, която обеща да даде нѣколко урока на най-способнитъ отъ насъ, за да ни научи да гадаемъ по звездитъ бждещето на човѣка. А преди това азъ трѣбва да направя единъ до-

кладъ предъ...

Но Мижлинъ почеса въ просъница ухото си и прекжсна речъта за принцеса Вирондила...

Тогава за малкия сънливецъ настѣпи нѣщо по-лошо. Нѣкой го ошипа тѣй силно по носа, че той изписка и отвори широко очитъ си. Първата му работа бѣше да разбере, де се намира и да се увѣри, дали това не е сънь... Мижлинъ бѣше умно джудже и бързо си спомни всичко, що бѣ преживѣлъ презъ това денонощие. Той стана отъ пода и се втурна още веднѣжъ да прегледа двореца, сега на свѣтло, но гласътъ, който го събуди, заприказва пакъ:

— Миличкъ Мижлинъ, най-умниятъ отъ всички джудженца въ свѣта, покажи ми, че си сжщо тѣй добъръ, колкото си умненъ! Отведи ме при Нейно Величество царица Миррилла. Днесъ ще дойде принцеса Вирондила...

Поласканъ отъ тѣзи думи, Мижлинъ любезно прекжсна речъта.

— Съмъ на вашитъ услуги, госпожо Силка, но преди да трѣгнемъ, ще ми позволите да се поотбия въ кухнята. Стомахътъ ми се страшно бунтува. Да го залѣжемъ съ нѣкое печено лешниче.

Кухнята бѣше отворена като никога. На пода, едно срещу друго, две малки мишлета търкаляха единъ орѣхъ. Това имъ попрѣчи да

чуятъ тихитъ стѣпки на джуджето, което се спрѣ да ги погледа съ удоволствие.

— Грабни имъ орѣхчето! — пошушна Силка.

Мижлинъ пристѣпи съвсемъ тихо къмъ едно отъ мишлетата и натисна опашницата му. Мишлето изцѣрка уплашено, докато другарчето му избѣга като стрела и не се видѣ вече.

Въ кухнята царуваше голѣмо безредие. Гжбкитъ, които готвяхтъ приготвяхе тѣй вкусно, изправени върху залѣкъ хлѣбъ, бѣха изпотѣпкани на земята. Печенитъ лешници стрити на прахъ. По пода личеха стѣпкитъ на жестокъ злосторникъ.

Мижлинъ не изтрая повече да гледа това опустошение; очикитъ му се бѣха налѣли съ сълзи, но той бързо ги изтри съ ржкава си. Това не остана незабѣлъзано отъ малкото мишче, което Мижлинъ стискаше до гърдитъ си. То се трогна и рече:

— Не се вълнувай, мой любезни, всичко ще се оправи. Принцеса Вирондила ще ти помогне.

— Да, миличкъ Мижлинъ, принцеса Вирондила, — избѣбра Силка.

— Вирондила, моя мила! — извика Мижлинъ и самъ не осѣти какъ се отзова предъ мравунека.

Силка слѣзе внимателно отъ ухото на